

ХРИСТИЯНСЬКА КОНЦЕПЦІЯ ДЕРЖАВИ ТА ВЛАДИ

Обрана тема є **актуальною**, адже християнство- найбільш поширена віра у світі, характерною рисою якої являється єдинобожжя. Християнство сповідує близько 2,2 млрд осіб, що становить 1/3 всього людства і посідає перше місце у світі за географічним поширенням. Християнство внесло великий і не замінимий вклад у розвиток культури, науки і до більшого розвитку держав в основному.

Мета роботи: визначити вплив християнства на розвиток держави та влади в цілому.

Завдання: дослідити передумови, причини, прояви християнської концепції влади та держави.

Об'єктом дослідження є влада і держава в цілому.

Предметом дослідження є вплив християнської концепції на державу і владу.

Стан дослідженості: Багато вчених, філософів тощо досліджували і продовжують досліджувати тему християнської основи держави та влади . В різні періоди цьому надавалось різні значення переваги і недоліки. Одні із перших дослідницьких робіт і вчень системних християнських державно-правових концепцій належать єпископу Аврелію Августину (354—430). У середньовіччі таким дослідником виявився Фома Аквінський. Він був відомим італійським філософом середньовіччя який розвивав теорії опираючись на християнську віру. Августин Блаженний-християнський теолог і церковний діяч, родоначальник християнської філософії історії.

Головна ідея християнства є заперечення нерівності і засудження любих їх проявів «Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої — бо всі ви один у Христі Ісусі»[1] .Навіть в сучасному світі релігії посідаю одну з головних ролей творенні характерних рис влади і держави «Особливе місце серед сучасних політико-ідеологічних доктрин займає релігійний фундаменталізм. Він ґрунтується на вірі в буквальний зміст священних текстів (Біблія, Коран, Талмуду тощо) та в необхідність їх сурового дотримання і впровадження у життя.» [2, 91с.]

Однією з перших системних християнських державно-правових концепцій було вчення гішюньського єпископа Аврелія Августина (354—430). Головною думкою Аврелія було , що всі соціальні і державні інститути є наслідком непокори і грішності людей. Саме з цього Аврелій зробив висновок, що всі люди повинні страдати тільки і тільки особливі, обрані люди можуть жити за законами Божими. Цей порядок називається «природним» оскільки він являється покаранням Божим за гріхи людські . Августин старався донести своїм вченням щоб :«обстояти ідею про те, що пізнати сутність держави й права, свободи і справедливості, закону й порядку можна тільки з допомогою Святого Письма»; « наголосити, що держава з її законами не відповідає та не сприяє істинній справедливості, їй відповідають тільки приписи Закону Божого.»[4] . Так, як релігія і церква посідали одну з головних впливових і формуючих ролей держави і влади «Церковна організація, очолювана впливовими єпископами, постійно підтримували між собою зв'язок, які відбувають на свої з'їзди , виростала у велику політичну силу в Римської імперії»[3]

Держави в середньовіччі були розділені на шматки у зв'язку з різною мовою, соціальними поглядами, політикою і ідеологіями факторами, тому середньовіччя потребувало об'єднаного руху, який міг би стояти над усіма проблемами у середині самих держав. Релігія виявилась прекрасним рішенням, здатним реалізувати об'єднання середньовічних держав і суспільств. Так був покладений початок перетворення християнства на державну релігію. Християнство особливо вплинуло на розвиток культури і науки в середині держав середньовіччя і сприяло зближенню з іншими державами за рахунок однакових релігійних поглядів. Релігія базувалась на вивченні і розуміння « Біблії» , що зобов'язувало людей вчитись читати і аналізувати прочитане, перекладати «Біблію» на інші мови, запам'ятовувати і досліджувати саме це і сприяло науковому розвитку.[9] Багато документів були підписані при участі Церкви. Тому можна впевнено стверджувати, що

Християнство як релігія щільно зв'язане з творенням історії, культури, соціуму і держави у середньовічній Європі і безпосередньо з цілим християнським світом. Спадщина Церкви навіки закарбована в історії, в наших поглядах і тісно переплітається майбутнім розвитком самої влади і держави.[5]

Не варто забувати, що релігія може використовуватись і як зброя масового покою. Це ми можемо наглядно побачити у Ісламізмі. «Ісламізм - це політична ідеологія, спрямована на рішення будь-яких конфліктів в середині суспільства повинні вирішуватись на основі норм шариату.»[8] Якщо порівняти обидві концепції держави християнську і ісламську то можна чітко побачити, що ісламська концепція держави і влади більше опирається на вчення цієї релігії і робить максимальний нахил розвитку за допомогою цих вчень і вірувань натомість держави християнського типу не роблять такий посиленний розвиток в напрямку релігії. Ісламський тип держави є одним із видів держав в якому використовуються насильницькі і терористичні методи. Мусульмани часто застосовують свідоме насилля для отримання різних політичних цілей в ім'я релігії.[7] Така концепція держави не має стабільного розвитку і як правило супроводжується слабозрозумінням.

Кооперація між політикою і релігією настільки тісна, що головний напрям їх розвитку – релігізація політики або політизація релігії- типовий для всіх видів суспільства, у яких існує можливість вільно сповідувати релігію. Сучасне ставлення віруючих до політики і влади стало більш негативним і аполітичним. Це пов'язано безпосередньо з трактуванням релігійних уявлень в яких влада і політика виступає брудною справою, ареною протистояння і втілення вузькогрупових інтересів, які аж ніяк не пов'язані з ідеалами самопожертви, турботи, а інколи навіть протележать їм.

Отже християнська концепція держави та влади виникла давно і дала великий поштовх у державотворенні. Але в сучасному суспільстві і в уявленні ідеальної держави релігія повинна бути відділена від політики і влади цим самим мінімалізуючи безпосередній вплив на подальший розвиток держави.

Список використаних джерел:

1. Біблія/переклад І.Огієнка.- К.: Українське біблійне товариство, 2002.-1165с.
2. Курс лекцій з політології/ За редакцією кандидата філософських наук, доцента Дмитрівна І.С.-Тернопіль-ТНЕУ, 2015.-183ст.
3. Агафонова Л. С. Християнство як культурний феномен [Електронний ресурс] / Л. С. Агафонова // Твер. – 2008. – Режим доступу до ресурсу: <http://ua-referat.com>.
4. Виникнення християнських державно-правових ідей [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://udik.com.ua>.
5. Вплив християнської церкви на державу в період середньовіччя [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://osvita.ua>.
6. Держава і церква на сучасному етапі [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://pidruchniki.com>.
7. ісламський радикалізм [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://uk.wikipedia.org>.
8. ісламізм [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://uk.wikipedia.org>.
9. Християнство [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://uk.wikipedia.org>.
10. Гончарук – Чолач Т., Джугла Н. Особливості української ментальності як основа національної самоідентифікації. / Т. Гончарук – Чолач , Н. Джугла / [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://library.tneu.edu.ua/images/stories/praci_vukladachiv
11. Гурик М. І., Гончарук Т. В., Шумка М. Л. Філософські проблеми державного управління. Навч. посібник. Тернопіль. – Економічна думка, 2010. – 126 с.